

BALÁZS GÉZA (1959) Budapest

BALÁZS GÉZA

Székely nyelvjárási feredő – Sántha Attila írói tájszótáraiban

Sántha Attila: *Bühnagy székely szótár*;
Székely szótár küssebb s nagyobbacska
gyermekeknek és cinkáknak

Helyesen tesszük, ha nem úgy közelítünk a *Bühnagy székely szótár*hoz, ahogy egy szótárhoz szokás. Én szeretek szótárt lapozgatni csak úgy is (Kosztolányi után szabadon: „szótárat lapozgatok”), ezt a *Bühnagy székely szótárt* viszont szó szerint „csak úgy” érdemes böngészni. Lapozgatni kell, ízlelgetni a szavakat, fordulatokat, szólásokat, olvasgatni a miniesszéket és nézegetni a csodálatos képeket. A rendhagyó cím is árulkodik, hiszen nem az szerepel a borítón, hogy a székely nyelvjárás szókinccse, hanem a bizonyos „bühnaggal” eléggé megzavarja a tájékozódásunkat. Mi a csuda ez a bühnagy, mert hogy nem része még az aktív székely szókinccsnek sem. Nekem sem volt fogalmam felőle. A bühnagy azt jelenti: erősen, ocsmányul (!) nagy. Ez tehát egy erősen, ocsmányul, baromira nagy és kilóra is súlyos székely szótár. Talán azért a név, mert volt egy előzménye: egy kücsüd vagy kicsid változat, szerényebb névvel: *Székely szótár* (Havas Kiadó, Kézdivásárhely, 2004). A *Bühnagy szótár*nak nincs bühnagy szócikke, szerepel benne viszont a büh, büh (rossz, undok, ocsmány), s bizony azért vettem egy kalap alá a bemutatását a *Székely szótár küssebb s nagyobbacska gyermekeknek és cinkáknak* című csodakedves kiadvánnyal, mert ott megtalálható a megoldás: bünagy, bühnagy (ocsmányul nagy, erősen nagy), sőt még példamondatokban is szerepel: „A bütehen, büh tehény kifejezést kizárólag nőre mondják, férfiakra a csemer állatot használják. A kettő keresztezése a büh nagy állat, amelyikről jobb nem is beszélni.” Sántha Attila a bühnagy szót már egészen biztosan visszavezette a székely nyelvjárásba, sőt a magyar köznyelvbe is. Ez nem kevés érdem, mert szavakat felfrissíteni, terelgetni azt jelenti, hogy kultúránk egy darabját megerősítjük. Mielőtt még továbbmennék, a másik könyv címében szereplő cinka szót is illenék megmagyarázni: „Cinka, cinkó: 16 év alatti leánygyermek; s van még pisiscinka, a moldvai csángóban pedig a cenk a fiatal fiú (kölyök)... de most nem etimologizálunk.” A szerző viszont sokszor etimologizál: utal(gat) a szavak lehetséges magyar nyelvi, „családi” (gyök-eredetű) és külső (jövemény) voltára.

Ha nem tudományos munkának tekintjük a szótárt, akkor csak dicsérni tudjuk. Van ugyebár székely nosztalgia. Mérvadó közvélemény-kutatások szerint a magyarok a székely nyelvjárást tartják a legszebbnek. Van kultusza az erdélyi íróknak. Tény, hogy a székely nyelvjárásnak sajátos hangulata, „íze” van. És tegyük hozzá: nagyon is tisztességes értelmiségi törekvés általában is erősíteni nyelvjárásaink megbecsülését – például úgy, hogy feltárjuk és használjuk őket. A székely nyelvjárás egy kicsit a fülünkben cseng, elég Nyírő Józsefre, Tamási Áronra, Karácsony Benőre, Wass Albertra gondolni. Nemcsak maga a nyelvjárás, hanem a sajátos székely gondolkodásmód (furfangnak is nevezik, s a székely viccek ezt használják fel), amelyről egy erről szóló kolozsvári doktori értekezésből azt vettem ki, hogy egyáltalán nem sajátos. Én pedig érzem és tudom, hogy az. Hadd áruljak el valamit: a székely gondolkodásmód és ennek nyelvjárási kifejeződése – meggyőződésem szerint – egy keleti, ázsiai mentalitás leképeződése. Először csak éreztem, nem tudtam bizonyítani, ma már igazolni igyekszem az arisztotelészivel ellentétes, „paradox” gondolkodásmóddal – mely alapvetően ázsiai jellemző, ám szerintem a székely nyelvhasználatnak is sajátja.

Sántha Attila székely szótárai ebbe a varázslatos, furfangos, összetett nyelvi világba vezetnek el bennünket. Nyelvi fölfedezés, mert bár azt (majdnem) mindenki tudta, hogy van székely (és mézőségi meg moldvai csángó) nyelvjárás, de azt talán kevésbé, hogy ez mennyire sajátos és mennyire élő, folyamatosan megújuló. Egyébként hadd tegyem egyértelművé: a székely az egyetlen magyar nyelvjárás, amely köznyelviessé, vagyis kialakult irodalmi nyelvé, stílusa, sajátos (transzszilvának is nevezett) létezés módja. Volt erre törekvés a szegedi (szögedi), a palóc vagy a

dunántúli nyelvjárások kapcsán is, de erre a szintre egyik sem ért el. Hogy is mondta Veres Péter? A székely az egyedüli nyelvjárás, amelynek felsőfoka is van.

A nyelvészek természetesen alaposan dokumentálták a székely, a mezősi és a moldvai csángó nyelvjárás. Történetét elképesztő alaposággal tárta fel és dokumentálta Szabó T. Attila *Erdélyi magyar szótörténeti tára* mintegy másfél millió nyelvi adatával, 14 kötetben. Létezik *Székely nyelv-földrajzi szótár*, *A romániai magyar nyelvjárások atlasza*, *A moldvai magyar tájnyelv szótára*. És vannak még további tájszójegyzékek is. De Sántha Attila székely szótára más. Ez az írói-költői hozzáállásból fakad. Egyébként szótárának címében a székely megjelölés kicsit korlátozó, de én sem tudnék jobbat. Erdélyi? Romániai magyar? Na, ne.

Mitől is más ez a szótár, mint a többi? Attól, hogy kinézetre bár szótár, tehát lexikográfiai munka, beleolvastva azonban szubjektív kalandozás a székely nyelvjárásban (nyelvben) felbukkanó érdekes, különleges, sajátos jelenségek között. Bár a szerző igyekszik körülhatárolni anyagát, vagyis: „Azokat a szavakat kerestem, amelyek a magyar nyelv használoin belül kizárólag vagy elsősorban a székely nyelvcsoporthoz jellemzőek”, de ez csak félig-meddig sikerült. A szótárt végiglapozva a szavak legalább 20-30%-át köznyelvi és persze (nem kimondottan székely) nyelvjárású és néprajzi tudásomból ismertem. Tehát lehet, hogy a szótár címszavai „elsősorban” a székely nyelvcsoporthoz jellemzőek, de azért ismeretesek máshol is. A másik fontos észrevételem, amire egyébként nem is utal az író-költő-szógyűjtő-szótáríró: az időtényező. Leginkább azt mondhatjuk, hogy az élő nyelvjárást gyűjtötte, amelyben értelemszerűen felbukkannak nagyon kevesek által ismert régi és nagyon mai elemek egyaránt. Tehát archaizmusok és neologizmusok, esetenként erdélyi szlengszavak, sőt – megkockáztatom – egyedi előfordulások is.

Egy szótár alapvetően szavakat gyűjt egybe. Sajátos a szavak nyelvészeti besorolása. A nyelvjárású (dialektológiai) szakirodalomban a tájszavakat hagyományosan három kategóriába soroljuk: valódi tájszó, jelentésbeli tájszó, kiejtésbeli (alaki) tájszó. Sántha Attila eltér ettől, bár a hármasságot megtartja: tulajdonképpeni (valódi) tájszó (amelyet a székelység kisebb része használ), általános székely tájszó, erdélyi tájszó (nemcsak székelyek használják). Nem is akarom kifogásolni, hogy egybemosza a nyelvészeti szakirodalomban megkülönböztetett székely, (kalotaszegi és) mezősi, csángó és persze partiumi nyelvjárásokat, vagy például azt, hogy a nyelvészek nagy súlyt fektetnek a kiejtésbeli sajátosságok bemutatására. Rendkívül rokonszenves, ahogy néhány oldalon összegyűjti a tömb- és szórványszékelyeket: különösen a nagyon rejtőzködő, régi székely diaszpórákat – egészen a nyugati és északi részekig; és nem feledkezik meg a partiumi Székelyhídról sem, ahol bühnagy módon él a székely öntudat. Ilyen alapos áttekintéssel még nem találkoztam, ennek oka természetesen az, hogy nagyon sok a kérdőjel a székelyek múltjával, elhelyezkedésével, vándorlásával kapcsolatban. Annyi azonban – éppen néhány nyelvi jelenség kapcsán – kirajzolódik, hogy a történelmi Magyarországot egyfajta „székely gyűrű” vehette körül.

Azért nem bonyolodom bele sem a nyelvjárású módszerekbe, sem pedig a székely nyelvjárás jellemzésébe, mert Sántha Attila sem nyelvész és nem is lexikográfusként kezdett hozzá szótárához, hanem íróként. Íróként, aki ízlelgeti, fölfedezi, használja, alakítja és továbbítja a nyelvet. Munkáját találóan írói tájszótárnak nevezi Péntek János nyelvész. Sántha Attila „tájszótár jellegű” gyűjtést említ, és bár tudományos formátumban igyekszik közreadni a sokféle forrásból (újságcikkek, könyvekből, beküldött listákból, hallomásból, saját élményeiből) összeállt anyagot, azért a szócikkek nem teljesítik a tudományosság követelményeit. Sajátosak a szócsalád-csoportosítások, a jelentésmegadások, olykor nagyon terjedelmesek, már-már esszészzerűek a szóra vonatkozó példák, és bőven vannak nem bizonyított etimológiai sugalmazások. Semmi gond, ha nem tekintjük tudományos munkának és forrásnak. A szerző ki is jelenti: „Elképzelésem szerint egy szótár is lehet olvasmányos, s ha nem is regényként, de legalább elbeszéléskötetként olvasható, naponta felütve azt egy-egy oldalon.” Pontosan így kell olvasni: kalandozni kell benne, ízlelgetni, fejtegetni, élvezni, megfürödni nyelvi világában. Ismerünk hasonló törekvéseket. Tágabban akár ide sorolhatnánk Temesi Ferenc *Por* című szótárregényét (de azért az mégiscsak egyértelműen regény vagy pontosabban: regények), viszont nagyon hasonlóan tartom Nyelvész Józsi *Szlengblogját* (2009), amelynek bevezetőjében meg is írtam: „A szlengszótár különlegessége a példamondatokban összekapcsolható háttértörténet.”

Nincs értelme azon fennakadni, hogy a szótárban mi székely, és mi az, ami más nyelvjárásokban is előfordul, illetve köznyelvi, hogy mi az archaikus és mi az újabb, román átvétel, mi van benne

TARJÁNI ANTAL, Párhuzamos keresztezés, 2018

TARJÁNI ANTAL, Fénybe zárva, 2018

TARJÁNI ANTAL, Tatabányai panelkehely, 2017

TARJÁNI ANTAL, Múlt századi örökség, 2017

és mi nincs benne (magam több tucat székely szót ismerek, amit nem találtam a szótárban), sőt a kákán sem érdemes csomót keresni: vagyis belekötni a sokszor valóban elég szabad etimológiába. (Megteszi ezt Kuszálék Péter *Az intrikus kritikus* című könyvében: ProPrint, Csíkszereda, 2019.) Tehát írói tájszótárról van szó, egy író vegyes gyűjteményéről, s a közlés kapcsán szabad fantáziájának, gondolatainak termékéről. Hogy lehet tudományos értéke is, hiszen rögzít, dokumentál, fölvet ötleteket, az kétségtelen. Hiszen a tudomány számára minden lehet – megfelelő kritikával – forrás. Így én is fogom használni – megfelelő körültekintéssel – a szótár anyagát.

Annyit azonban mindenképpen meg kell jegyezni: a szótár egyenetlen. Vannak benne valódi archaikus székely nyelvjárási elemek (megmásodegyesedik, siritt, telleg, tőked), újak (hajtási, deszkalé), valamint egészen biztos alkalmi, ironikus-tréfás-furfangos (még az is lehet, hogy székely) szavak (ádámbúz, éjjelibátor, finfos borvíz, izoming), olykor szólások (deszka a talp alá = pálinka, szeszes ital; disznóvágáskor mondják, jó volna valami deszka a talpam alá, mert elég hideg van; elszövődik a nap = fátyolfelhő húzódik a nap elé; felbogozza a farkát = megsértődik). Vannak régen nem használt archaizmusok, és vannak az egész magyar nyelvben széles elterjedt kifejezések (böszme, cefetül, cibere, ciher, cinterem, condra), no meg új román átvételek (bulándra, miccs, punga), amelyeket csak némi megszorítással tekintenek székely nyelvi elemnek, s nem is örülnék, ha ez lenne a székely nyelvjárás jövője (bár az én érzelmi viszonyom érdektelen). Hogy mennyire nem csak székely szavak vannak a szótárban, hadd mutassam be két példával.

Nagyon szép régi szavunk a harap: lehullott, száraz falevél, avar. A szótár utal arra, hogy más tájszótárak is följegyezték, van rá nagyszalontai, szilágysági adat. De ennél is fontosabb: a nem székely Zrínyi Miklós *Szigeti veszedelme*: „Halál formára jár bán törökök között; / Mint az lángos harap, ha nádban ütközött”. Sokan nem értették itt a harap szót, igének gondolták, pedig főnév: avartűz, égő avar (Beke József: *Zrínyi-szótár*). Kétségtelen, hogy a székely szótár további adatai gazdagítják a szócsaládot: harapégés, harapégésgomba, harapégtégomba, harapica. A szótárban csíki adat van a kancsukára (többágú, bőrszíjból font korbács), és utalás az *Új magyar tájszótárra*, s valóban, utóbbi helyen nagyon sok további adat: pl. Makó, Kiskunfélegyháza, Kecskemét, Torontáltorda, Makád, Nagykőrös, Nagyszalonta, Szeged... (A kancsukáról magam is írtam: *Kancsuka és nuncsaku*, Magyar Nyelvőr, 1995). Vagyis sem a harap, sem pedig a kancsuka nem tekinthető „csak” székely szóknak. És így vagyunk még sok egyéb adattal.

Elég pontosan körülhatárolható, hogy a szótár minek van híjával. Először is vannak benne elvétve szólások, tehát mintha azt sugallná, hogy ez nemcsak szótár, hanem frazématár is. De nem. Pedig tudom, hogy a székely nyelvjárás gazdag szólásokban. Vagyis egy székely szólástárra még szükség lenne, lehet tehát ez irányban folytatni a gyűjtést, esetleg éppen a szerzőnek, mert egészen biztos, hogy aki ennyire belevetette magát a nyelvjárásba, az nem fogja abbahagyni. Az elmúlt paraszti élet szavaiból csak hébe-hóba vannak mutatók, pedig rendkívüli gazdag terminológiája részben már kiveszett, utolsó képviselőit még éppen ki lehetne faggatni. Ugyanis már nem a régen megjósolt 24., hanem a 25. órában vagyunk. Biztos vagyok benne, mert jeleit érzékelem, noha magam nem ismerem, hogy létezik egy erdélyi szleng, főként diáknyelv. Ez hiányzik a szótárból. Egy apró adalék hozzá: Málnási Ferenc: *Erdélyi diáksóder* (Tinivár, Kolozsvár, 2010). Tehát úgy látom, hogy a szótár írója (összeállítója) nem ment bele elég mélyen a paraszti múltba (ehhez néprajzkutatónak vagy nyelvjárásgyűjtőnek kellene lenni), és nem akarta bevenni a szlenget (ehhez talán szociológusnak, de legalább szociografikus újságírónak) – valahogy a kettő között, talán az erdélyi kisvárosok sajátos, vidék és irodalom által árnyalt „köznyelvét” igyekezett megragadni.

A legfontosabb kérdés az, hogy ha nem tudományos, hanem „csak” olvasmányos, akkor mire is való ez a szótár. A „csak” azért került idézőjelbe, mert ha valami „csak” olvasmány, az már nagyon örvendetes. És ez a szótár vonzó, csalogató! Szótárt ugyanis nem nagyon vásárolnak és nem nagyon olvasnak az emberek. Ezért tartom jó ötletnek, hogy a *Székely szótár* első, igazából valóban szótárszerű, nekem, szakembernek megfelelő, jobban kereshető formátuma után a *Bűhnagy székely szótár* nagyon látványos, vonzó: mozgalmas a tördelés, rengeteg erdélyi fotó (Ádám Gyula és Fodor István) – és ezért ugyan szótárként kevésbé használható, viszont böngészhető, lapozgatható; vagyis nem szakmai, hanem szobánk díszére válható könyvélmény. Célja tehát nem a székely nyelvjárás dokumentálása, szavak felsorolása és kereshetősége, tudományos kutatása, hanem valamiféle belefeledkezés ebbe a nyelvjárásba – szépen illusztrált, és olykor esszéisztikus szócikkkel. Eből a címszótípusból kedvencem a puca. Jelentése: a kislány pinája. Folytatás: Székelyföldön kívül

a szó mindenütt a férfi nemi szervet jelenti. Hadd ellenkezzem: szó sincs róla. Mindenhol máshol mindkét nem nemi szervére utal. Bakos Ferenc szerint román jövevényszó, s a románban is kislány vagy kislány nemi szervét jelenti. Mivel a szó nagyon közel áll a pina, puna, picca szavakhoz, nem erőltetném a román párhuzamot. Azt pedig teljesen magától értetődőnek gondolom, hogy a kislány és kislány nemi szerveire ugyanaz a szó vonatkozik; hiszen a kisgyermek nemileg nem érett, nem is szükséges megkülönböztetni. Ha mégis szükséges, teljesen egyértelmű, hogyha a kislány vagy a kislány pucája kerül szóba. Hogy lehetne ezt félreérteni? Inkább arra gyanakodnék, hogy itt valami nagyon ősi kettősség rejlik. Egyes szavak a régiségben két ellentétes dolgot is jelölhettek, gondolkodjunk csak az *öl* és az *ölel* szóra, melyeknek ugyancsak van egy kis közük a nemiséghez (*is*). Freud írja a *Bevezetés a pszichoanalízisbe* című könyvében, hogy az ősi gyökiszavak magukban foglalják ellentétüket („az ellentét jelentheti önmagát”), nincs okunk kételkedni abban, hogy a puca is ilyen ősi gyökiszó lehet.

Ha a *Bühnügy szótárt* már eléggé kiveséztem, bizony szólni kell a kicsid vagy kücsüd szótárról is. A *Bühnügy szótár* megjelenése után ugyanis a szerző készített egy kisebb székely szótárt – gyerekeknek (Csillag István illusztrációival). Ennek már sokkal nyilvánvalóbb a pedagógiai célja: felfedeztetni, megismertetni és gyakoroltatni a (székely?) gyerekekkel a székely nyelvjárást. Például ilyesféle szövegekkel:

„Délután, jövet hazafelé Barótról, gondolám bémenyek a korcsomába, vegyek egy szem bambucot. S há látom, hogy a reggeli koma ott fészedezik a bójáratnál. Most egy másik csóróba kötött belé, de avval nem ment a meccs, me' az egy keményebb csórócska vót, s asszongya neki: Varrjál gombot a szájad szalonnájára, me' hanem a pofád meg lesz hasogatva. Több se kellett, a koma megfordult, s nagy sebesen vette es az irányt Hermány felé.” (A *webvidek.ro* versenyén egy kisbaconi csapat helyi nyelvjárásban írt fogalmazása.)

Borbé Levente *Csihányferedő* című írását is idézi – ez már valódi nyelvjárás irodalom:

„Ekkor megint nekifogott a monyókálásnak. Eccercsak sikerül! Felállt, s nagy böcsen tekintett belé a sugárzó Napba. Osztán egyet gondolt, s a házháta felé fordulva, kitárta magyaróhutyuróspokrócos repelőszerketáját, s levetette magát a »mélybe«. Nem es úgy repült mint egy sas, de még úgy se, mind a hergelődő verébpalánták, hanem úgy, mint egy zsák. A kellenél hamarébb ért földet. A szerencséjére bokrosra és jó füvesre esett, s egy csomó csihányba. Belélepcsent oda, s csak a szemüvege folytatta a repülést balfelé. Jól belerittyentette a hátsóját, na meg a hátát, s azt a bütürmec fejét. (...) Mondák es neki – há nem akkor, me nagyon mérges vót, csak utána – hogy ejsze egy életre sikeredett kiűznöd magadból a rehumát, olyan csihányferedőt vettél.”

Van itt minden: valódi (csak székely) tájszó, sajátos szórend, archaizmus, elbeszélő múlt, mondatátzsövdés, kijelentő helyett használt felszólító mód, kicsinyítés, székely „sesegés”, ejtéskönnyítésként betoldódó magán- és mássalhangzók, valamint betűnépiesség (az írásmód tükrözi a nyelvjárás kiejtést).

És mivel ez valamiféle székely nyelvjárás tankönyv, ott a feladat: Írd át közmagyar nyelvre! És ott a sok kérdés: Milyen ember az, aki fészedezik? Két sor, hogy akkor írja oda a (székely?) gyerek! Én most megoldom, megnyitom a *Bühnügy szótárt*. Fészedezik: teszi a nagyot, adja a nagyot.

A másik írás után pedig ez a feladat: Kérdezd meg az öregeket, mit szoktak rehomára használni? Jó ötletnek tartják-e a csihányferedőt? (A rehomá, ugye, reuma, a csihány meg is van magyarázva: csalán, sőt meg is van toldva egy szólással: csihányra pisil vagy pesel: arra mondják, aki ideges, és emiatt kötekedik, veszekedik). Hogy ez utóbbi sem föltétlenül csak székely lenne, bizonyíték (azon túl, hogy én is ismerem például városi folklórbeli formáját: rá fogsz huggyozni a karbidra), de a ez a szólás benne van O. Nagy Gábor *Magyar szólások és közmondások* (1976) című könyvében is: csalánra vizelt (huggyozott, pisált): feltűnően komor, mérges; illetve Bárdosi Vilmos *Magyar szólástárban* (2003) is: nem várt kínos helyzetbe került.

Szóval efféle furfangos székely kifejezésekkel kínálja meg a könyv a gyerekeket, hogy felfedezék, gyakorolják nyelvjárásukat. De mivégre is? Ez itt a nagy kérdés. A válasz az antropológus nyelvész számára egyszerű: az anyanyelvi környezetét, esetünkben az anyanyelvjárás környezetét mindenkinek ismernie, szeretnie kell. Mert ez a személyiségünket biztonságossá tevő kötődés alapja. Azért kell ezt hangsúlyozni, mert ettől az embert sokszor elidegenítik. Ha elhagyja szülőfaluját, akkor szinte biztos, hogy rácsodálkoznak, rosszabb esetben megjegyzéseket tesznek, csúfolják is nyelvjárásáért. Ez a jelenség több társaslélektani okra is visszavezethető: van egyfajta nyelvi verseny

TARJÁNI ANTAL, Esztergomi Kálvária 1., 2017

TARJÁNI ANTAL, Esztergomi Kálvária 2., 2017

az emberek, közösségek között, létezik egy torzult fejlődéstudat, amely szerint a vidék nyelvhasználatára elmaradt, ráadásul erre ráerősítettek azok, akik – talán a legjobb szándékkal – a helyi nyelvjárásokkal szembeállították az iskolában tanuló köznyelvet; holott nem egymás ellenében, hanem egymás mellett, egymásra épülve kellene alkalmazni. Szerencsére van egy egyre erősödő, egészséges társadalmi jelenség: a lokálpatriotizmus, a szülőhely, szülőföld, lakóhely szeretete, kultúrájának, nyelvének, nyelvjárásának (!) a fenntartása. Részben ezzel függ össze a világon itt-ott megfigyelhető nyelvjárási reneszánsz. És ebbe a folyamatba illeszkedik a székely szótár és „küssebb” (köznyelvi: kisebb) változata.

Korábban Sántha Attila székely tájnyelvi verseivel már beopta magát az olvasóközönség szívébe. Nyelvészkedésének bizonyítékát, a székely nyelvjárás szótárát és olvasó- vagy tankönyvét a székely nyelvjárás emancipációjának, valamint a helyi értékek fölfedezésének, megszerettetésének szándéka jellemzi; egyúttal beleilleszthető a több nyelvi kultúrában megfigyelhető nyelvjárási reneszánszba, tehát több okból is nagy rokonszenvvel tekintem, nyelvészként támogatom, és szívesen ajánlom „küssebb s nagyobbacska gyermekeknek és cinkáknak”, de akár szüleiknek is esti olvasmányként. (*Előretolt Helyőrség Íróakadémia; 2018, 2019*)

TARJÁNI ANTAL, Évi, 2017

